

Uden for de af Udvalget stillede, i Betænkningen opførte Ændringsforslag var intet saadant fremkommet.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til 3die Behandling sættes til Forhandling under et.

Ordføreren (Hedemann): Jeg maa begynde med at gøre opmærksom paa, at der er indløbet 3 uvæsentlige Trykfejl, idet jeg har overset i Slutningen af Mindretallets Betænkning at rette Tallet 7 til 5 og ligeledes at rette Tallene 5 og 6 til 3 og 4.

Ærede Medlemmer ville erindre, at der ved første Behandling her i Salen var Uenighed om dette Lovforslags videre Behandling, idet nogle Medlemmer optraaede med det Ønske at indskrænke Loven til at gælde en Forlængelse for et Aar af den nugældende Lov om Taksterne.

Den samme Uenighed, som herskede inden for Tinget ved første Behandling, er, som ærede Medlemmer ville se af Betænkningen, kommen til Orde i Udvalget, og det er ikke lykkedes os at komme til Enighed derom. Flertallet i Udvalget har ikke ment at kunne tage det Hensyn til den nu arbejdende Kommission, at man ikke skulde gaa saa vidt, som Regeringen har foreslaaet, ved at forandre Grundtaksten for Personbefordring. Vi have maattet give Regeringen Ret i, at det vilde være rigtigt, efter at Loven har virket i 5 Aar, at søge at komme bort fra de Ulemper, som Loven har skabt, idet den har bidraget til, at Indtægterne ved Statsbanerne ere gaaede betydeligt ned i de senere Aar. Naar det menes, at man kunde vente, indtil Kommissionen blev færdig, maa jeg gøre opmærksom paa, at jo længere man venter, des længere varer det, inden man faar et væsentligt Overskud. Her i Rigsdagen har det tidligere været anset for Norm, at man saa vidt muligt skulde komme til et Netto-udbytte af 2 pCt. af den i Banerne nedlagte Kapital, et Udbytte, som man selvfølgelig heller ikke vil naa ved dette Lovforslag, idet selve Regnskabet for Jernbanerne jo opstilles paa en saadan Maade, at selv om der paa Finanslovens § 6 vil kunne siges at være 2 pCt. Udbytte, maatte man jo tage Hensyn til Udgifterne paa § 27 og derved komme langt ned derunder. Forholdet er for Øjeblikket dette, at Statsbanerne for sidste Finansaar, som den ærede Minister oplyste ved første Behandling, kun staa med et Overskud af 600,000 Kr., hvad der til Dels skyldes, at

der ikke har været saa betydeligt Snelæg i Aar, thi ellers vilde dette Beløb formentlig være forsvundet. Flertallet mener, at det er paatrængende nødvendigt at søge at skaffe større Indtægter af Statsbanerne. Vi indrømme, at dette større Udbytte ikke kan komme til Stede straks, idet der vil gaa en Tid til Forberedelse til Lovens Ikrafttræden, men hvorledes vi end bære os ad, selv om vi kunne tænke os, at vi til næste Aar kom til en endelig Lov, vilde der være gaaet et Aar hen, hvor Statsbanerne have faaet en mindre Indtægt af henvend 2 Mill. Kr. Selv om Kommissionen kan antages at blive færdig i Løbet af dette Foraar, og naar Regeringen i næste Samling forelagde et Forslag, som ikke alene omfattede Takster, men ogsaa hele Administrationen, ere vi dog i Tvivl om, hvorvidt man i een Samling vilde kunne naa til en endelig Fastsættelse af den store Administration, som her skal ordnes, saaledes at naar vi udskyde Sagen med Hensyn til Taksterne et Aar, vil derved Udsættelsen ogsaa komme til at vare længere end et Aar, maaske 2—3 Aar, og jo længere vi arbejde med de lavere Takster, des vanskeligere bliver det at komme derfra.

Landstingets Stilling er jo given ved dets Optræden i 1896. Landstinget gik den Gang ind paa de lave Takstgrænser, mod at Loven skulde bortfalde den 1ste April 1901, og det er derfor, vi paaskønne, at den højtærede Minister har forelagt et Lovforslag, hvorefter Loven kan komme til at virke længere, men paa en Maade, som er fornuftigere og mere forsvarlig for Statskassen. Hensynet til den nedsatte Kommission har imidlertid bevirket, at Flertallet ikke er gaaet saa vidt i sine Ønsker, som det havde tænkt fra først af. Der har været forskellige Forhold paa Tale inden for Udvalget, særlig dets Flertal, hvor man ønskede at gaa videre, end den høje Regering har gjort i sit Forslag; men netop for ikke at lægge et Halmstraa i Vejen for Kommissionens Arbejde have vi fulgt den høje Regering i ikke at gaa ud over de Spørgsmaal, den selv har rejst. Vi stille ganske vist et Par enkelte Ændringsforslag — dem skal jeg komme tilbage til bagefter — men de have ikke nogen reel Betydning. Det er nævnt i Betænkningen, men jeg skal nævne det ganske kort, at vi havde tænkt paa at ville henstille til den høje Regering, at der skulde gives højere Priser for Befordring med Il-tog eller højere Togarter, som det hedder, og vi ere derfor for saa vidt enige med det meget ærede 10de kongevalgte Medlem